

горникъ, па ся намръжди, като че ли ще го съкруши. Ала пакъ ся въздържа, па като ужъ че ли не бѣ чуль или разумѣль неговы-ты рѣчи, обърнѣ ся и начна да ся разговаря съ други-ты.

Бодри-ти свѣтници съгледахъ свѣткавицѣ-тѣ въ царскы-ты очи. Коморникъ-тѣ поблѣдня и растрѣпера ся отъ страхъ, като листъ на трѣпетликѣ. Гърци-ти, отъ кои-то по вече-то и не разумѣхъ, що бѣ това, погледихъхъ го яростно. Единъ отъ тѣхъ, Юанъ Севастократъ, прѣминуваѣщицѣ покрай него мушна го съ лактъ. Българи-ти, що бѣхъ позвани съ Ясеня, прѣмряхъ. И на самыа Петръ бѣ доста мъчно. Само на Сурсувула не можеше да ся познае, какво впечатленіе бѣ направила прѣухытрена-та рѣчь на бѣдѣщяа неговъ зеть. Старець-тѣ никакъ ся не показваше, що мысли. А послѣ кога-то го запытахъ, сниши рамена и отговори :

— Сега вещь Ясенъ никога нѣма да говори съ царя...

Колко-то за самага Ясеня, ако да бѣ го гледалъ нѣкой внимателно, можаль бы да съгледа смѣяне, кое-то като отдадена сѣнка му ся прѣвлѣче мало по мало по лице-то. Съ туй смѣяніе той отговаряше на грозны-ты сановническы погледы и на небрѣжливость-тѣ уйковѣ си, само че ти не съгледвахъ това смѣяніе.

Лѣтописци-ти нѣкакъ си друго-яче приказвать за тоя случай. Ти казвать, че Петръ и Ясенъ отъ само себе и не позвани дошли въ Сипсалъ и прѣдложили Исааку Ангелу двѣ исканія : едно, да имъ даде единъ кѣтъ земѣ въ Старж-Планинѣ, друго, съ Българи-ты, кои-то служатъ въ гърцкѣ-тѣ войскѣ да ся владѣе, както и съ Гърцы-ты. Ти казвать, какво твѣя исканія сѣ были дотолкось дързскы, щото Иванъ Севастократъ мушнѣль Ясеня. Спорядъ тѣхъ, туй мушкане е было поводъ на всички случаи, които быдохъ испослѣ.

Ала доста е и съ еднѣ искрѣ отъ здравъ разумъ, да ся